

[Stinus.]

sikkerhedskonference. Vi føler os i øvrigt overbevist om, at den danske udenrigsminister på dette område deler den radikale opfattelse.

Ved Vesttysklands optagelse i Atlantpagten i 1954 tiltrådte samtlige NATO-lande, heriblandt Danmark, en erklæring om, at de betragter Forbundsrepublikken Tyskland som eneberettiget til at tale som repræsentant for det tyske folk. Forbundskansler Brandts faktiske anerkendelse af, at der eksisterer to tyske stater, og den tyske forbundsregerings erklæring om, at den kun kan handle på Forbundsrepublikkens vegne, må derfor på længere sigt give anledning til overvejelser i NATO-landene. Tiden nærmer sig, da også de andre NATO-lande må acceptere, at der findes en østtysk statsdannelse. Vi indser, at det i øjeblikket ikke vil være til gavn for Willy Brandts afspændingsbestrebelse med isolerede danske initiativer over for DDR. I forvejen giver hverken den vesttyske opposition, stormagterne eller DDR Brandt mange muligheder for at røre sig ud af stedet; lad os da ikke være med til at gøre tingene vanskeligere for ham. Men vi tror, det er klogt, at både Danmark og andre lande nu indstiller sig på en snarlig revision af vor politik i forhold til DDR. En sådan revision bliver jo aktuel umiddelbart efter en Berlinaftale med påfølgende traktatratifikationer.

Det radikale venstre glæder sig naturligvis over, at det lykkedes os at få afskaffet den urimelige kontrolrådspasordning for DDR-borgere, der ønsker at rejse til NATO-lande, men for os er og bliver dette kun en begyndelse. At arbejde på at få de to Tyskland optaget i FN og andre internationale organisationer kunne passende være næste skridt.

Præsident Nixon har om krigen i Indokina udtalt, at forhandlinger er den bedste og hurtigste vej til at bringe krigen til ophør. Ingen kan være uenig med den amerikanske præsident i dette synspunkt. Lad os da se på, hvordan USA har bidraget til de Parisforhandlinger, som jo i realiteten aldrig er kommet i gang.

Den 7. oktober foreslog præsident Nixon en 5 punkts fredsplan for Indokina. Set fra nordvietnamesisk side var denne fredsplan ikke acceptabel, men de, der mener, at al

skyld for den indokinesiske tragedie skal placeres på USA, skal dog gøres opmærksom på dette amerikanske udspil. Det skal heller ikke lades uomtalt, at den amerikanske tilbagetrækning, som USA har forpligtet sig til, faktisk er i fuld gang. Både 5 punkts planen og den fortsatte tilbagetrækning er positive træk ved den amerikanske Indokinaepolitik. Resten er beklageligvis negativt og egentlig ganske uforståeligt sammenholdt med både Nixons udtalte forhandlingsvilje, 5 punkts planen og tilbagetrækningen af amerikanske tropper.

Det radikale venstre er ikke imod USA, men vi er imod USAs krig i Indokina, og vi betragter invasionen af Laos som en krigs-udvidelse, der ikke stemmer med de fredelige toner fra præsident Nixon og med de amerikanske løfter om fortsat tilbagetrækning, derimod i uhyggelig grad med, hvad man kunne betegne som Kissingerdoktrinen: at USA nu er i stand til at sætte langt hårdere ind mod sine fjender, men med langt færre midler og mere begrænset risiko for USA.

En del af den amerikanske befolkning vil vel kunne acceptere denne politik, først og fremmest fordi den betyder færre amerikanske tab. Netop den omstændighed, at de amerikanske tab i menneskeliv er blevet mindre, er vel en af grundene til, at protesterne mod invasionen i Laos er så godt som udeblevet i USA. Krigen vietnameseres, og det vil sige, at nu er det vietnameserne, cambodianerne og laoterne, som må bære tabene. Herom skriver New York Times — her citeret efter International Herald Tribune fra den 16. februar:

„Hundredtusinder af laotere er blevet drevet fra deres hjem, utalte mængder af civile er blevet dræbt og lemlæstet som et resultat af den omfattende brug af amerikanske luftstyrker mod Nordvietnam og det nordøstlige Laos i de seneste år.“

Præsident Nixon siger, at han bomber for at redde amerikanske liv, men vi må med New York Times og mange amerikanere stille det spørgsmål, om USA har nogen ret til for at redde amerikanske liv af ofre millioner af uskyldige sydøstasiaters liv og ejendom. Det radikale venstre mener det ikke.

Tilsvarende må ansvaret for nordvietnamesisk tilstedeværelse i Laos før invasionen klart placeres i Hanoi. Præsident Nixon har